

Korszakváltás

A szimbolizmus kora lejárt.

A dolgok és a fogalmak megszívták magukat eddigi vonatkozásaikkal, és önálló entitássá váltak. Meditációs objektumokká és direkt kinyilatkoztatássá. Ami elbírja már kiüresedett jelentését is, és magában hordozza a csendet. Már a narratív én sem használ nagybetűt, és a megilletődés nem egy következmények nélküli tapasztalás. Az ember új szövetséget kötött a dolgokkal és fogalmakkal, kész kimondani őket sallangok és trükközés nélkül, a maguk törvényei és súlyuk szerint. Ha megkarcolják a jelenlétet, vállalja érte a felelősséget. Ha átszakítják a papírt, együtt szakad velük. Mindenki önmagával azonos. A pincelejáró ajtaja kitámasztva. A diófa és az asztal harmattól nedves. Ünnepe van.

Vivisectio

Ha így megy tovább, megcsömörlesz a versektől is. Szalonnán, vízen és kenyéren fogsz élni. Már, ha lesznek még disznók, kötött fogású viadalok ember és állata között. És ha lesz még élveboncolás, ami a vers.

Ha megbontjuk

Ha megbontjuk a köteléket, egyenként vadásznak le. Ha nem vagyunk hajlandók áldozattá válni, megbontjuk a köteléket. Sátántangó.

Purgatórium

Nem érzem már a közelséget, de a testem még magán viseli jegyeit. Ha elmegyek valami mellett, önkéntelenül hozzáérek, végigsimítom. Emlékszem a felületekre s a felületek alatt húzóódó árkokra. Hogy képes voltam átvenni az emberek rezgését, és a föld másik végéből is megérezni, ha osztódik a sejt. Én találtam ki a szerelmet, kezem alatt remegett minden. Együtt lüktettem, együtt lélegeztem a dolgokkal és a dolgok közé szorult emberekkel. A dolgok egymás után kiváltak, keringenek a mag körül. Pokoli a csend.

Huzat

Az utolsó áldást megkaptad ma is, mit akarsz még? Tágulás fog el, a sírás utáni sírás, ami beékelődik az ácsolatba, de azt a pár lépést még meg kell tenned. Nézz fel. A halálba menők köszöntenek.

Az utolsó szó jogán

Ha mondanánk is valamit az utolsó szó jogán,
biztos nem az utolsó lenne. Azt nem mi
mondjuk ki. Jön majd egy nagy subás angyal,
vagy egy favágó, egy kántor (van különbség?),
és lerogy elénk, és zokogni kezd. Talán nem
is könnyel, talán nincs is hozzá közünk.
De ha feláll, és szembefordul, kórusban zeng
a világ összes bocsánata. A tiéd is.

Halmosi Sándor (1971, Szatmárnémeti): költő, műfordító, kiadóvezető, matematikus. 1989 és 2006 között Németországban élt. Eddig nyolc verses- és számos műfordításkötete jelent meg, verseit több mint tíz nyelvre fordították. Aktív kapcsolatot ápol a világ számos országának írószövetségével és írójával, 2020-tól teljes jogú tagja a párizsi székhelyű Európai Tudományos, Művészeti és Irodalmi Akadémiának. Az AB ART kiadó két új világirodalmi sorozatának (*Lyra omnis*, *Prosa omnis*, sorozatterv: Fábrián István) életre hívója, Balázs F. Attilával közösen. Számos hazai és nemzetközi irodalmi és kulturális egyesület tagja és alapítója.